

Najdihojca iz Hajdine



Šol. leto 2002/2003

OŠ Hajdina

SENO ZA KRAVO LISKO

Nekoč je živel kmet Rok. Šel je kosit travo. Šel je po grablje. Sonce je sijalo. Seno se je posušilo. Naložil ga je v koš. Dal ga je Liski. Liska je bila nasmejana.

Janez Kočar, 2. b

VRT

Deček Peter je šel v trgovino, da bi kupil grablje. Mama ga je vprašala, če ji pomaga z delom na vrtu. Peter je šel po orodje in stopil na grablje. Udaril se je v nos in začel jokati. Poklical je mamo in mama mu je zavila nos. Čez nekaj dni se mu je nos pozdravil in Peter je bil spet srečen.

Tjaša Gerečnik, 2.b



Anita Zupanič, 3.r.

POMLAD NA VRTU

Deček Miha je šel pomagat mami Štefki na vrt. Po pomoti je stopil na grablje in se udaril v nos. Potem je zajokal: mama, mama pomagaj mi. Mama je pritekla in mu zavila nos. Šla sta k zdravniku. Zdravnik pa pravi, da ima Miha zlomljen nos.

Tadej Gerečnik, 2. b

MOJA TORBA

Moja torba je modre barve in ima narisane medvedke in srčke. Na zadrgi je modra kresnička ter dve naramnici. Zadnja stran je črna in masažna. Torbo uporabljam, da nosim zvezke, beležko, peresnico, mapo, lepilo, ravnilo in škarje. Shranjujem jo v omaro. Kupila sem jo v trgovini Petlja. Visoka je 35,5 centimetrov, široka 31 in globoka 28 centimetrov.

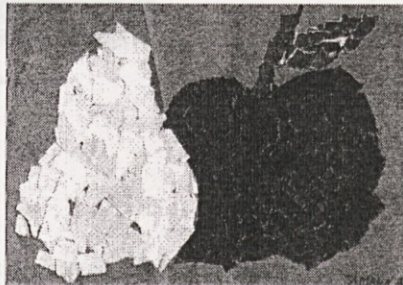
Je iz trdega blaga. Ima zadrgo, en velik predal ter dva manjša predala.

Ines Petrijan, 4.a/9

URŠKA NA OBISKU PRI ROZAMUNDI

Urška je slišala, kako lepa je Rozamunda, zato se je odločila, da jo obižče. Ko sta se zagledali, sta se močno začudili in se takoj začeli uglajeno vesti. Urška je hotela biti lepša od Rozamunde, Rozamunda pa lepša od Urške. Kmalu sta pozabili na lepo vedenje in se začeli prepirati. Ker se nista mogli sporazumeti, sta vprašali Ostrovrharja: "Katera od naju je lepša?" Ostrovrhar pa jima reče, da sta obe lepi, a najlepša je Lejla. Urška in Rozamunda z odgovorom nista bili zadovoljni, zato sta se odpravili k Povodnemu možu. Tudi njemu sta zastavili vprašanje: "Katera od naju je lepša?" Povodni mož pa ni dolgo razmišljal. Obe je pograbil in z njima zbežal v morje. Tam ju je poročil in tako sta obe morali čistiti njegovo stanovanje, kuhati in likati. Svobodo bo dobila tista, ki bo prva priznala, da je druga lepša od nje same. Ampak to ne bo tako hitro, saj sta obe pravi trmi.

Mateja Cartl, 8.r/9



Tamara Zupanič, 2.b

MOJA MAMA

Moji mami je ime Milena. Ima močnejšo postavo, rjave lase, zelene oči in dolge trepalnice. Rada se smeje in ima mil smeh. Najraje obleče hlače in majice, ki so lahko različnih barv. Dela v Box marku. Veliko časa preživi z nami, saj dela ponoči. Rada dela, pospravlja, kuha, peče peciva, kekse, potice in nam pomaga pri domačih nalogah. Večkrat se pelje v mesto na obisk k babici. V mesto hodi nakupovat, tam nam nakupi oblačila, obutev in razne dobrote. Mama je vedno prijazna in dobra po srcu. Moja mama je kot angel varuh.

Karin Sagadin, 4.b/9

ZALJUBLJENA

Sedela sem na obrežju reke,
moje oči so bile v daljavo uprte.

Po jezeru je plaval črn labod,
takšnega ne vidim prav povsod.

Ob njem je bila labodka bela,
ponosno drže, iskrihvih oči, lepa.

Skupaj ponosno prepletale sta se
in kazala, kako zelo ljubita se.

V daljavo odplavala sta
in skupaj za vedno srečna bila.

Anja Muršec, 9. a/9



Larisa Glažar, 1.r.

SENO ZA KRAVO LISKO

Nekoč je živel kmet Janez. Vzel je koso in je šel kositi. Ker je že pokosil vso travo, jo je še pograbljal. Nadeval jo je v koš in odkorakal domov. Doma je nahranil kravo Lisko.

Rok Tumpej, 2.b

MOJA MAMA

Moji mamici je ime Nataša. Po poklicu je učiteljica. Ima dolge svetle lase, temne rjave obrvi in modre oči. Zelo rada je urejena. Vsak dan nam kuha, pospravlja, lika in pere. Pripravlja se za službo in mi pomaga pri domači nalogi. Zvečer me spremlja v posteljo in se z mano pogovarja. Mamica rada poje, pleše, bere knjige, gre s prijateljicami na klepet, ob večerih na dramske vaje, najrajši pa hodi na morje. Kadar ne ubogam, se razjezi in je žalostna.

Rok Štumberger, 4.b/9

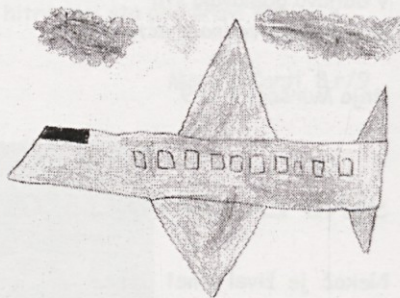
MOJA MAMA

Moji mami je ime Suzana. Ima rjave oči, črne lase s prameni. V službi je v Pomurskih mlekarnah. Rada nosi obleke iz bombaža in svile. Moja mama je dobre volje in ima lepo postavbo. Pomaga mi pri domačih nalogah in mi skuha kosilo. V prostem času tipka za računalnik in si odpočije. Včasih se z mano igra.

Ino Prelog, 4.b/9

MOJA ŠOLSKA TORBA

Mojo šolsko torbo uporabljam za šolske potrebščine. Po zunanosti je sive in črne barve. Ima odsevno steklo, sponke, dve naramnici in ročaj. Ima še majhen predal na zadrgo, v katerem so copati. Torba je narejena iz trdega blaga, v notranjosti pa ima dva predala. Višina torbe je približno trideset centimetrov, širina pa je dvaintrideset centimetrov.



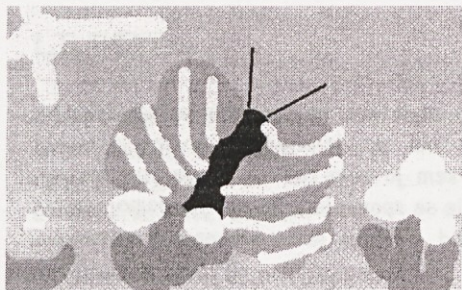
Simon Kaisersberger, 1.r.

Denis Štumberger, 4.a/9

TORBA

Moja torba je modro črne barve. Ima štiri predale. Je iz blaga. Ima zadrgo, naramnice in predale. Visoka je 40 cm. Dolga je 35 cm. Globoka je 30 cm. Namenjena je za zvezke, knjige, peresnico, mapo, barvice, šilček, lepilo, škarje in copate. Kupili so mi jo v Avstriji.

Maša Murko, 4.a/9



Monika Krajnc, 2.b

TORBA

Moja šolska torba je sivo črne barve. Je iz tršega blaga. Moja torba je visoka 50 cm, dolga je 40 cm in globoka 30 cm. Uporabljam jo za prenašanje in shranjevanje šolskih potrebščin. Ima štiri predale. Dva velika in dva mala na zadrgo. Kupila sta mi jo starša v Avstriji.

Tjaša Murko, 4.a/9

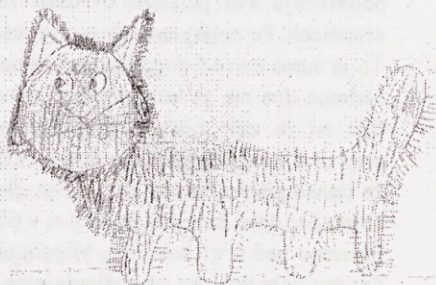
POMLAD

Spomladi je mesec, ko imam jaz rojstni dan. Takrat rastejo zvončki, trobentice, vijolice in mačehe. Meni je pomlad najbolj všeč, ker je vse zeleno. Zvončke in trobentice gremo vsako leto nabirat v Hajdoše. Tam je največ cvetečih rož.

Sonja Kolarič, 3.r

MOJA TORBA

Moja torba je vijolične barve. Ima dve črni naramnici in masažno hrbtno stran. Torba je iz tršega blaga in plastike. Dolga je štiriintrideset centimetrov, globoka petnajst centimetrov in visoka štirideset centimetrov. Ima štiri predale in dve zadrge. V predalih torbe nosim zvezke, peresnico, beležko, mapo in ravnilo. V predalih z zadrgo pa imam copate, lepilo, škarje in šilček.



Tea Baklan, 1.r.

Anja Ribič, 4.a/9

HUDO MI JE BILO



Nika Metličar, 1.r

Vsi ljudje na svetu občutimo veselje, včasih tudi žalost, zato nam je hudo. Tudi meni je bilo hudo, ko sem izgubila prababico. Imela sem jo zelo rada in se je bom vedno spominjala. Najraje se spominjam, ko sva se skupaj igrali in hodili na sprehod. Večkrat je čuvala mene in sestrico Urško.

Pripovedovala mi je o dogodivščinah, ki jih je doživela, ko je hodila v šolo. Nekatere so bile žalostne, nekatere pa tudi vesele. Bila je zelo vesele narave, najraje pa se je vozila s kolesom. Ko je zbolela smo ji stali ob strani in ji pomagali. Tudi sama sem ji veliko pomagala. Zdaj, ko je ni več med nami, se je bom vedno spominjala.

Iris Horvat, 5.r

HUDO MI JE BILO...

Ko sem bil še majhen, sem imel prijatelja. Ime mu je bilo Rok. S starši je živel pri babici, ki je moja sosedka.

Skupaj sva se igrala, počenjala neumnosti in skupaj preživljala prosti čas. Nekega poletnega dne sva razmišljala o zimskih radostih. Spomnila sva se na sankanje. Na podstrešju sva poiskala otroško kad. Usedla sva se vanjo in se spustila po stopnicah. Po nekaj metrih sva padla in jo razbila. Na srečo se nisva poškodovala. To je samo ena od dogodivščin, ki pa jih je bilo veliko.

Nekega dne me je kot strela z jasnega presenetila novica, da se bo Rok odselil. Bilo mi je zelo hudo. Občutil sem bolečino. Najbolj mi je bilo hudo, ko so pripravili kovčke, naložili svoje pohištvo v velik kombi in se odpeljali. Z Rokom sva še danes zmeraj dobra prijatelja. Če danes ne moreva biti sošolca, pa imava vsaj to srečo, da si šolsko klop deliva v Glasbeni šoli.

Poznamo več vrst bolečine. Včasih občutimo telesno bolečino, včasih pa duševno. Čeprav zelo boli, ko se poškodujemo, je najhujša bolečina srca. Telesne bolečine ponavadi hitro minejo, duševne pa trajajo dalj časa.

Jernej Majcen, 5.r

LJUBEZEN

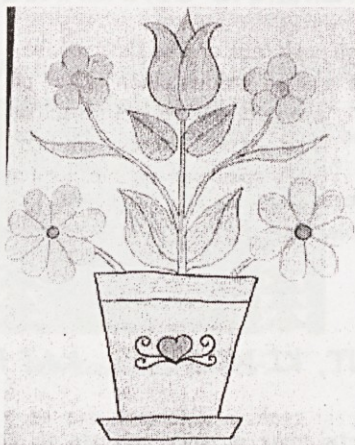
Ljubezen je stvar,
ki je velika kot sto omar.
Če pa ljubezni ni,
človek črno v svet strmi.

Ljubezen je lahko na prvi pogled,
ali pa se ponavlja,
spet in spet.

Ljubezen moramo imeti,
ker brez nje ne bi mogli živeti
in srce nam ne bi gorelo
in ne bi bilo veselo.

Ljubezni pa včasih ni,
tedaj pa srce boli in vse nas skrbi.
Ko nam je hudo in jočemo,
moramo pomisliti na izhod,
ki nima nobenih zmot.
Ta izhod pa je ljubezen.

Martin Čelig, 8.r



Mateja Cartl, 8.r.

NAŠA ŠICA

Pravijo da ima dobre oči,
ki vidijo kadar grešiš.
Ušesa, ki slišijo,
klepetulje iz zadnje klopi.

Če med fanti pretep se zgodi,
glas povzdigne, grdo pogleda,
da vsak jo takoj uboga.

Tako so o njej govorili,
a so se zmotili.

Kaj vse nas je naučila,
kako prijazno ji zrejo oči,
vemo le mi.

Z njo učiti se,
pravo veselje je.

Sara Burjan, 4.a/9

NEPRIMERNO OBNAŠANJE KOLESARJA

Nekega poletnega dne se šla k sošolki. Mimo mene so divjali osebni avtomobili. Hodila sem po sredini pločnika. Pri prehodu za pešce sem se ustavila, pogledala sem na levo in desno. Po levi strani se je peljal kolesar. Prispel je do prehoda za pešce. Ni se ustavil, čeprav sem bila že na prehodu za pešce. Pogledala sem ga zelo jezno. Prispela sem do sošolke. Povedala sem ji, kaj se je zgodilo. Vse kolesarje bi rada opozorila, da bi se do pešcev bolj spoštljivo obnašali.

Tadeja Tumpej, 4.r/8

FANT, KI NI VEDEL, KAJ POMENI NAPIS STOP

Prometni znak in avtomobil sta se pogovarjala. Prometni znak je pripovedoval avtomobilu o fantu, ki ni vedel, kaj pomeni prometni znak, na katerem piše STOP. To je bilo že kar nekaj časa nazaj. Prometni znak je pripovedoval takole: "Videl sem fanta, ki se je z avtomobilom pripeljal do mene. Zagledal me je in moj napis STOP. Začel se je spraševati, kaj pomeni ta napis. Ko sem ga slišal, sem mu povedal, kaj pomeni. Zahvalil se mi je in mi rekel, da tega kar sem mu povedal ne bo nikoli več pozabil.

Simon Nahberger, 4.r/8

SEMAFOR

Na križišču semafor stoji,
na njem so tri luči.
Rdeča, ki pravi ustavi se,
rumena, ki pravi pripravi se
in zelena, ki pravi odpelji se.

Če si pešec,
zate ne veljajo te luči.
Na svoj semafor poglej,
na rdečo se ne jezi,
saj skoraj zelena se prižge,
preko ceste pelje te.



Lara Tement, 1.r.

AVTOMOBILI

Po cestah drvijo,
se nekam podijo,
levo in desno
v službo hitijo.

Avtomobili se tudi zaletijo.
Tokrat pa rešilci prihitijo,
policaji za njimi pridrvijo
in osumljenca ulovijo.

Tisti, ki v avtu sedijo,
prestrašeno govorijo.
Za pešce so avtomobili nevarni,
ker jih lahko hitro povozijo.

Vse se dobro bo izšlo
In v prometu dobro bo,
če vozniki pametno vozijo.

Nina Petek, Nina Vaupotič, Tina Hasemali, Tadeja Tumpej, 4.r/8



Rok Kaisersberqer, 5.r.

ŽABJE KOSILO

Nekega lepega pomladnega jutra je žaba Rega skočila na list od lokvanja. Ko je žaba Rega skočila, je nekaj zaropotalo. Žaba Rega se je prestrašila in je padla v vodo. Komaj je zlezla na list, je spet zaropotalo. In zdaj je komaj spoznala, da ji kruli v želodcu. Ni bilo eno minuto in je iz rogoze priletela muha. Žaba Rega jo je videla. Muha se ji je približala in žaba Rega je stegnila jezik. Muha se ji je pilepila na jezik in žaba Rega jo je požrla. In je šla spat.

Tamara Kmetec, 2.a

V STISKI SPOZNAŠ PRIJATELJA

V vsakdanjem življenju pogosto slišimo besedo prijatelj. Za vsakega od nas ima ta beseda svoj pomen. Nekoga, ki pravi, da ima veliko prijateljev, imamo za odprtega, nekdo drug pa težko naveže stike prijateljstva. Ljudje smo pač različni. Največkrat iščemo prijateljstva v okolju, kjer živimo, saj je med ljudmi, ki jih poznamo, vedno tudi nekdo, ki je vreden našega zaupanja.

Pravi prijatelj je zame oseba, ki ji lahko zaupamo tudi takrat, ko nam ne gre najbolje, ko imamo težave, ki nas je pripravljena poslušati, morda svetovati. Ko smo bili majhni, so to bile naše mame in očetje, z leti pa se krog prijateljstva širi na sošolce, znance...

Kot vsi otroci, tudi jaz kdaj "ušpičim" kakšno neumnost, tako v šoli, kot doma. Največkrat se o svojih norčijah pogovarjam s prijateljem Rokom. On razume moje težave, kakor tudi "podvige", skupaj se nasmejiva in si marsikaj zaupava. Zase zna obdržati določene skrivnosti, vedno pa mi je pripravljen tudi pomagati. Tudi če bi bil v stiski, vem, komu lahko zaupam. Roku!

Nekoč, ko sem bil pri njem na obisku, sem v otroški razigranosti razbil vazo. Bal sem se, kaj bo rekla njegova mama, ko bo prišla iz službe. Vaza je bila družinska dragocenost in jim je veliko pomenila. Neprijetno mi je bilo in najraje bi bil kar pobegnil domov. Toda njegova mama se je nepričakovano vrnila domov. Ko je videla črepinje, je globoko zajela sapo, v lica je postala čudno rdeča, usta je imela na široko odprta. Mislim sem že, da jo bo zadela kap, ko je naenkrat stopil pred njo Rok in v eni sapi povedal: "Mami, mami, veš, bil je prepil, pa je vazo vrglo po tleh!"

Tako je moj prijatelj Rok v trenutku rešil težavo. Še danes se nasmejiva, ko se spominjava tega dogodka.

Prijateljstvo ne pozna ne meja, ne barve kože, ne let, temveč je nekaj več! Pravo prijateljstvo je redko.

David Kmetec, 5.r

O DOGAJANJIH V ŠOLI SO ZAPISALI UČENCI 4.a/9:

-Lepo je bilo, kadar smo pri naravoslovju izdelovali izdelke. Zdaj pa se veselim šole v naravi. Miha Kaisersberger

-Všeč mi je, da imam prijazno učiteljico Natašo Štumberger, da sem se veliko naučila in da sem v razredu zadovoljna. Katarina Skrbinšek

-Najboljše mi je pri urah matematike, najbolj pa se veselim šole v naravi. Tjaša Murko

-V spominu bo mi ostala učiteljica in ostali izdelki, ki smo jih izdelovali in smo jih celo lahko odnesli domov. Učiteljica je bila zelo prijazna in je govorila smešne šale. Na koncu pa vsi čakamo na šolo v naravi. Maša Murko

-Všeč mi je bilo, ko smo pri naravoslovju izdelovali izdelke in delali poskuse, ni mi pa všeč glasba. Komaj čakam, da gremo v šolo v naravi. Aljoša Ornik

-Vesel sem, da imam dobrega sošolca Aljoša, ki je tudi moj najboljši prijatelj. Všeč mi je, kadar pri družbi izdelujemo plakate. Sašo Vidovič

-V tem šolskem letu mi je bil najboljši predmet matematika. Najbolj zabavni so bili sošolci in učiteljica, ki je lepa in prijazna. Ines Petrijan

-Vrazredu se počutim zelo dobro, ker imam prijetno učiteljico in ravnateljca. Niko Strelec

-Zadovoljen sem, da je učiteljica prijazna. Najbolj se veselim šole v naravi. Tomi Nežmah

-V našem razredu nas je štirinajst. Všeč mi je, da gremo v šolo v naravi in imamo prijazno učiteljico. Najraje imam športno vzgojo. Anja Ribič

-Všeč mi je bilo, da smo se veliko naučili, se pogovarjali in, da smo delali različne izdelke. Veselim se tudi, da se bomo peljali v Simonov zaliv. Tjaša Steiner

-V šoli mi je všeč učiteljica Nataša Štumberger, ker se ne krega. Ni mi pa všeč, da nismo izdelali več izdelkov. Selma Babajić

-Vesel sem, da smo pri pouku izdelovali različne izdelke in da imamo prijazno učiteljico. Denis Štumberger

PRVOMAJSKE POČITNICE

V počitnicah sem odšel na morje. Bil sem zraven babice in dedka. Na morju smo lovili ribe. Tam smo gradili ograjo. Z ladjo Tijat smo se peljali v Vodice. Imel sem se zelo lepo.

Nejc Marčič, 2.a

ŽABJE KOSILO

Nekega dne je žabica Regica posedala na lokvanju. Bila je sama, čisto sama. Toda zdaj je opazila, da ni čisto sama, kajti zraven nje je bila muha. Muha je počasi, čisto počasi priletela k žabi. Žaba jo je najprej presenečeno pogledala potem pa jo je začela loviti po zraku, dokler se ni utrudila. Potem, ko se je žaba malo odpočila, je spet pogledala. Ko je spet zagledala muho, je napela možgane in si rekla, ulovim jo in pojem. In tako se je tudi v resnici zgodilo.

Neža Katarina Mlakar, 2.a

OB KONCU TEDNA

V soboto sem bila pri verouku. Ko sem prišla domov, sem se preoblekla in odšla jest. S kolesi smo se peljali na kartodrom. Na kartodromu sem se igrala s sestrično Tinco. Risala sem s kredami. Odšli smo domov. Na poti domov smo srečali ljudi, ki so jahali na konjih. Bilo je lepo.



Nuša Kancler, 1.r.

Anita Zupanič, 3.r.

V NAŠI TELOVADNICI

Sedemo v krog. Učiteljica pove, kaj bomo delali. Reče, da bomo igrali Med dvema ognjema. Razdelimo se dečki proti deklicam. Dečki vedno zmagajo. Deklice nismo razočarane zato, ker je dečkov dvakrat toliko kot deklic. Potem gredo dečki igrati nogomet, deklice pa se igramo Ksene. Ko je konec ure, učiteljica reče: "Lep dan še naprej."

Katja Drevenšek, 3.r.

MOJA TORBA

Moja torba je črne in bež barve ter ima napis. V sprednjem delu ima devet žepov, na sredini dva in zadaj dva. Izdelana je iz trdega blaga, plastike, aluminija in vrvic. Njeni sestavni deli so naramnice, zadrge in predali. Dolga je 30 centimetrov, globoka 18 in visoka 35 centimetrov. V njej prenašam zvezke, peresnico, mapo, ravnila, beležko, lepilo, škarje in copate.

Sašo Vidovič, 4.a/9

TO SMO MI

To smo mi, devetletkarji,
pridni in veseli,
do četrtega razreda že prispeli.

Radi se učimo,
radi klepetamo,
malo se igramo
in radi se imamo.

Matematika in telovadba nam diši,
le do družbe nam vedno ni.
Pri glasbi bi le peli in plesali,
pri slovenščini pa klepetali.

Zdaj na morje bomo šli,
da kaj novega spoznali bi.
Plavali, čofotali,
križanke reševali,
staršem pisma pisali,
čez 5 dni se veseli domov peljali.



Nina Zupanič, 1.r

Učenci in učiteljica, 4.a/9

MOJ ATA

Moj ata ima rjave oči, rjave lase in tudi že nekaj sivih. Ima dolg nos. Pomaga mi pri domačih nalogah. Zvečer se zelo rada igrava. Pravi mi Sponika. Včasih, če je treba, se nad mano tudi skrega. Rad ima urejeno okolje. Z mamico mu praviva "Pesjanar", ker hodi vsako nedeljo na Kinološko društvo. Stara mama se na njega razjezi, če ne pride pravočasno na kosilo. Včasih se tudi on jezi na njo. Imam ga zelo rada.

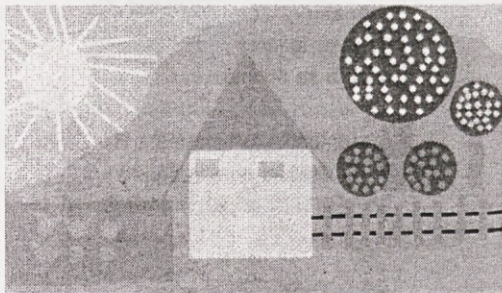
Veronika Gojkošek, 4.b/9

DOM

Dom
je moja družina,
sta oče in mama,
je brat, moja sestra,
je trata zelena.

Dom
je vas, v kateri živim,
je sonce, s katerim se zbidim,
je prijatelj, ki ga dohitim,
je srce, ki vso resnico ve.

In če s poti zaidem,
prosila bom:
"Pikapolonica, pokaži mi,
kje je moj dom ..."



Tadej Gerečnik, 2.b

Majda Korošec, 7.a

Najdihojca iz Hajdine

KAJ SO ŠOLE

Kaj so šole? Hm,... dobro vprašanje.
Morda so to zgradbe, da hodimo vanje.

In kaj tam počnemo? Vse mogoče stvari.

Najpogosteje norimo in se smejimo prav vsi.

Vsaj tako pravijo učitelji.

Ja, kaj pa učenje?

Ah, ko bi bili vsi dnevi sobote, nedelje.

Kaj pa bi počeli, če bi šol ne imeli?
Pred televizorji sedeli
in do onemoglosti vanj strmeli.

Najboljši so odmori. Zakaj?
Ne vem. Morda zato, ker ni ocen.

Kaj je najhujše? Domače naloge.
Te so včasih prave nadloge.

Pa vendar ni tako hudo,
saj čez mesec konec šole bo.

Mateja Cartl, 8.r.

PESEM O NARAVI

Narava je svet,
ki ima v svoji značilnosti polno lepih besed.

Obiskujejo jo ljudje in vse živali,
ki si v njej iščejo bivališča,
v naravi je polno blišča.

Narava je polna dreves in rož,
ki sta si kot žena in mož.
Naravo prehitro uničujemo
in drugim žalost na lice posujemo.

Enkrat se bo zgodilo, da narave
ne bo več in vse bo šlo preč.
Potem bomo pogrešali naravno lepoto,
ki nam jo je Bog dal v doto.



Mario Ljubec, 2.b

Nato bomo vsi v smradu spali
in obžalovali, zakaj
se nismo prej spametovali.
Potem bo nam hudo,
ampak spremeniti
se nič več dalo ne bo.

Martin Čelig, 8.r.

ZAPISALI SO UČENCI 4.B RAZREDA 9-LETKE:

- Najbolj všeč mi je bilo, ko smo izdelovali svetilnik. -Sara Sagadin
- Vesel sem, da imamo dobro učiteljico in gradimo iz kock igrišča. -Gregor Gasenburger
- V 4. razredu mi je bilo všeč, ko smo delali plakate, risali risbice in izdelovali svetilnike. -Žan Sagadin
- Že celo leto se veselim morja. -Matic Furek
- Všeč mi je bilo, ko smo pri naravoslovju delali svetilnik, vodno kolo in avto. Še bolj pa se veselim šole v naravi. -Matevž Pleteršek



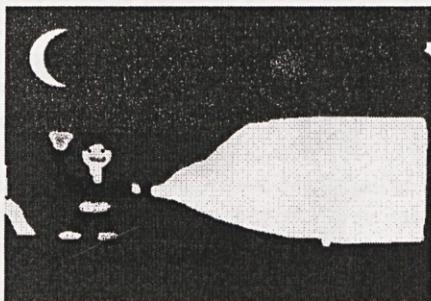
Tjaša Gašljevič, 8.r.

- Veselim se, kadar delamo izdelke iz gline in tega, da gremo na morje z učiteljico. -Martina Fekonja
- Všeč mi je bilo, kadar smo se pri matematiki igrali kakšne poučne igre. -Urška Horvat
- Do sedaj imam najrajši likovno vzgojo. Čeprav smo stari 10 let se še vedno radi igramo. Komaj čakam, da gremo v Simonov zaliv v šolo v naravi, saj smo že tako veliki, da znamo poskrbeti sami zase. -Matevž Lipavšek
- Bilo mi je všeč, ko smo spoznavali novo snov in ko smo pri naravoslovju in tehniki izdelovali različne izdelke. Všeč mi je bila tudi nova učiteljica. -Leja Topolovec
- Všeč mi je bilo, kadar smo se smejali, po pouku igrali nogomet in se z učiteljico pogovarjali o nogometu. Zdaj pa se najbolj veselim šole v naravi, ko gremo na morje. -Rok Štumberger
- Najbolj všeč mi je bila novica, da gremo v šolo v naravi. Tudi učiteljica je prijazna, čeprav se tu in tam skrega, kadar smo poredni. -Nina Bedrač
- Najboljše mi je, kadar izdelujemo izdelke. -Veronika Gojkošek
- Všeč mi je, kadar se kaj novega naučimo, da se ne kregamo in da imamo prijazno učiteljico in urejeno učilnico. -Karin Sagadin
- Zadovoljne sem, da imam takšne sošolce in komaj čakam, da grem z njimi v šolo v naravi. -Ino Prelog

SPOMINI...

Učencem tretjega razreda se je nekaj dogodkov prav posebej vtisnilo v spomin:

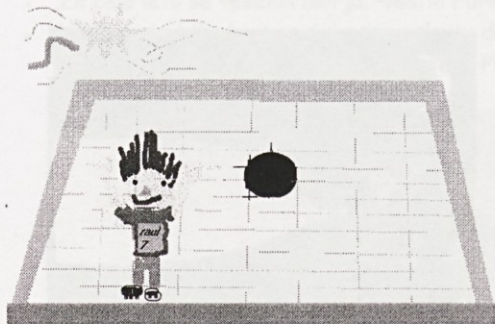
- Marcel: Spominjam se dneva, ko sem v šolo lahko prinesel hrčka. V šoli sem se naučil računati in pisati.
- Tibor: Delali smo rumove kroglice. Sošolec se je tako basal z njimi, da je potem bruhal.
- Tomaž: Spominjam se, kako smo Mitja, Tibor in jaz podrli posteljo. Hul! Na srečo učiteljica ni videla. Spominjam se tudi, kako smo se učili poštevanko in pisane črke. In kako sem prinesel morskega prašička Timija.
- Mihael: Všeč mi je bilo na Dominkovi domačiji in na Treh kraljih.
- Kristijan: Rad imam telovadbo. Lepo je bilo na Treh kraljih.
- Aljaž: Spomnim se, kako je Rok stopil v Črno jezero.
- Aljoša: rad imam matematiko. Uživam na izletu.
- Andreja: Na Treh kraljih smo brale pravljice, da smo lažje zaspale. V šoli je lepo.
- Doroteja: Spomnim se, kako smo pisali domov pisma. Imeli smo se lepo. Veliko smo se naučili.
- Jani: Najbolj všeč mi je bilo, ko smo bili v disku. Naučili smo se pisati in računati.
- Gregor: Ko smo bili na načnem pohodu in sem slišal divjega prašiča.
- Nastja: Bila je noč, ko sem spala s sošolkami. Ponoči je Katja pripovedovala strašne zgodbe.
- Sanja: veliko smo se naučili. Na primer poštevanko, vse pisane črke. Tudi Švigazajček, ribe in paličnjaki so nam pomagali pri delu. Imeli smo se zelo, zelo lepo.
- Helena: Najbolj všeč mi je bilo, ko smo si ogledali male živali in ko smo bili na Treh kraljih.
- Katja D.: V šoli smo se naučili pisati in računati do 100. Zanimivo je pri slovenščini.
- Tilen: Lovec je pripeljal psa. Lepo je bilo na ptujskem gradu, v Celju, na Treh kraljih in v Rogatcu. V šoli je lepo.



Nejc Marčič, 2.a

Najdihojca iz Hajdine

- Saša: Na Ptuju smo si ogledali trgovino. Kupili smo ribico. Zelo rada hodim v šolo.
- Miha: V šolo sem prinesel mlade golobe pismonoše.
- Katja B.: Spominjam se, kako so v Celju golobčki letali sem in tja, punce pa smo jih opazovale.
- Katja Z.: Preživljali smo velike dogodivščine. Bilo je lepo.
- Domen: Všeč mi je bilo, da smo si prijatelji.
- Anita: Najboljše je bilo na pikniku.



Denis Drevenšek, 2.a

- Katja R.: Rada berem, rišem, se igram s Heleno.
- Rok: Najlepše je bilo na Treh kraljih, ker smo ponoči trkali po steni.
- Mitja: Na Pohorju sem kar trikrat zrušil postelje, kazni pa ni bilo nobene. Tibor je imel srečo, da se je hitro umaknil.

Učenci 3.razreda

NAŠ MEDO

Naš domači čuvaj in moj prijatelj je Medo. Je majhen, ima kratke tačke, rjavo dlako, dolge povešene uhlje, rjave oči, dolg rjav rep in je podoben majhnemu medvedku. Ko pridem domov, priteče do mene in me prijazno nalaja. Pobožam ga in pohvalim.

Nekega dne je strgal verigo in je zbežal na cesto. Zadel ga je avto, da mu je poškodoval levo prednjo tačko. Prestrašeno je zbežal na dvorišču. Revčku smo pred vhodom naredili mehko ležišče. Kmalu si je pozdravil tačko in je zbežal k sosedovemu psu. Nesrečo si je dobro zapomnil, zato ne gre več na cesto.

Tudi z našimi mucami je dober prijatelj, pogosto se z njimi podi po dvorišču. Pozimi greva večkrat na golf igrišče, kjer se otroci sankajo in tekajo na smučeh. Medo je že precej star čuvaj. Upam, da bo še dolgo čuval naš dom in me prijazno nalajal ob povratkih iz šole.

Blaž Vogrinec, 5.r.

OSAMLJENA VELIKANKA

V velikem gozdu nad Borovnico je živila velikanka Marjetica. Nihče si ni upal tja, saj so jo nekega dne videli otroci in ker je bila tako velika, so mislili, da je pošast. Tako so se začele širiti govorice, da v gozdu živi pošast, ki ustrahuje ljudi. Zaradi tega je bila Marjetica zelo žalostna. Bila je sama. Ni imela ne prijateljev, ne moža, ki bi ji delal družbo. Da bi si krajšala čas, je vsako jutro, ko je vžšlo sonce, šla k bližnjemu bregu, kjer je tekel potok. Sedla je na kamen in poslušala, kako šumlja listje, žubori potok, najraje od vsega pa je poslušala ptičke petje. Neki dan je poštar izgubil časopis. Veter ga je odnesel do Marjetičinega stanovanja. Ko ga je odprla, se ji je zasvetil oglas: Sem velikan Jaka, imam modre oči, črne lase, star sem 27 let, iščem ženo, ki ima svetlo rjave lase, rjave oči in ki naj ima rada naravo. Če je tudi katera velikanka samska, naj pride ob sončnem zahodu na bližnji hrib, ki se imenuje Orešje. Prosim, pohiti!

Ko je Marjetica to prebrala, si je zaželela, da bi postala Jakova žena. Zvečer si je oblekla najlepšo obleko, ki jo je imela. Lase si je lepo počesala in se rahlo naličila. Ko je zagledala Jaka, ji je bil takoj všeč. Tudi Marjetica je bila všeč Jaku.

Čez nekaj časa sta postala par in v mesecu dni sta se že poročila. Kmalu zatem pa je bil tam že cel vrtec, saj sta imela množico otrok. Vsi so živeli srečno. Potem je počil lonec in zgodbice je konec.

Teja Bauman, 4.r./8

PRVOMAJSKE POČITNICE

V sredo zvečer sem bil na kresovanju pred gasilskim domom na Ptujju. Kres je bil zelo velik. Obiskali smo živalski vrt v Ljubljani. Videl sem tigr, leoparda, slona, kenguruje, leva, kamele, žirafe, opice, papagaje in še veliko drugih živali. Najlepši mi je bil mačji panda. V živalskem vrtu imajo tudi igrala.

V nedeljo sva šla z dedkom na ribolov za reko Dravo. Ujela sva veliko ščuko. Med počitnicami je bilo zelo zabavno.

Uroš Plajnšek, 2.a

SANJALA SEM , DA SEM BILA ARHEOLOGINJA

Nekega lepega poletnega večera sem sedela na bližnjem hribu in opazovala zvezde. Ker sem to počela že dolgo, sem bila pošteno zaspana. Pogledala sem na uro in se zgrozila, saj je bila že krepko čez polnoč. Odtavala sem v posteljo in v hipu zaspala.

Kar naenkrat sem sedela na vlaku. Vozili smo se ob reki Nil. V daljavi sem zagledala sfingo in na obzorju piramide. Tedaj sem se spomnila, da sem v Egiptu, deželi, ki sem jo hotela spoznati. Vlak se je počasi ustavljal. Ko sem izstopila, so se mi vsi priklanjali. Neki Anglež mi je to tudi povedal, saj sem veljala za slavno arheologinjo. Potem so me posadili na kamelo in odšli smo v Dolino kraljev. Moja kamela z imenom Bibi se je ob nekaj spotaknila, zato sem padla z nje na nek kamen. Potipala sem ga in zdel se mi je ravno tako koničast kot vrh piramide. Z egipčanskimi prijatelji smo tisti kamen odkopali in res ugotovili, da je pod nami nova piramida. Veselo novico smo sporočili tudi drugim. Poklicali smo arheologe velikih mest in jih prosili, če nam za leto dni posodijo nekaj strojev za odkopavanja zemlje. In pred nami je stala nova piramida. Razstrelili smo vrata in se podali vanjo. Takoj smo se izgubili, a smo kmalu našli pot do grobne izbe. Ko smo zagledali velik kamnit sarkofag, smo kar onemeli. Na sarkofagu je bilo vtisnjeno ime TUTANKAMON. Odprli smo ga , a v njem nismo zagledali mumije ampak manjši sarkofag. Tako smo odprli vseh devet sarkofagov in v zadnjem zagledali mumijo s prelepo zlato masko. Odšli smo z grobnice nazaj v Kairo. Poklicali smo strokovnjake, jim prepustili delo, mi pa smo odšli na vlak.

Bila sem zelo utrujena, saj prejšnjo noč zaradi razburjenja nisem nič spala. Kmalu sem sanjala o veliki nagradi, ki jo bom dobila. Nenadoma pa sem zaslišala zvok budilke. Zbudila sem se in pobožala kamnito sfingo na moji nočni omarici. Oblekla sem se in umila. Pri zajtrku sem mamici pripovedovala o svojem doživetju, popoldan pa smo odšli v muzej, kjer so bile razstavljene mumije. Ob Tutankamonu sem se nasmehnila. Spomnila sem se svoje največje želje, da bi postala arheologinja in odkrila mumijo. Vesela pa sem bila tudi , saj se mi je vsaj za eno noč ta želja uresničila.

Polona Glažar, 4.r./8

PESEM ROMSKE DEKLICE

Pesem romske deklice,
se razlega čez nebo,
naj vsi vedo,
kako ji je hudo.

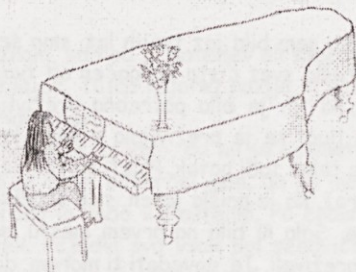
Zašla v puščavo je,
nihče ne ve, kje je.
V puščavi žalosti trpi,
joka in joka cele dni.

Mimo popotnik prihiti,
ozira se na vse strani.
Zagleda deklico objokano,
usmili se je in odpelje jo.

Posadi jo na konja,
nasmehne se ji,
od takrat,
mala romska deklica
v pravljlični deželi živi.

Mala romska deklica,
srečna je bila
in tako se moja pesmica-konča.

Polona Glažar,
Teja Bauman, 4.r./8



Ina Purg, 8.r

PRIJATELJSTVO

Urška in Barbara sta mladih let,
vsak dan klepetata na pretek -
o šoli, ljubezni in vseh rečeh,
včasih na oknu sedita do treh.

Zaupata si prav vse,
kar doživite tistega dne.
Največ o ljubezni beseda teče,
pomlad že v srcu peče.

Samantha Kos, 9.b

BABICA PRIPOVEDUJE

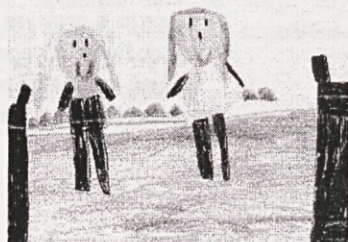
Sedim pred računalnikom, "surfam" po Internetu, ko v mojo sobo stopi babica. Pogled umaknem z delovne mize, snamem slušalke z ušes in pričnem sproščen pogovor najprej o šoli in o vsakdanjih stvareh. Naenkrat pa vprašam babico, kako so živeli včasih, kako je bilo takrat, ko ljudje niso poznali televizije, ne radia, kaj šele računalnikov. Po krajšem premisleku, kot bi hotela pobrskati po spominu, si priklicati slike iz otroštva, se je nasmejala in začela pripovedovati:

" Veš, ko sem bila jaz tvojih let, smo se otroci tudi zabavali, igrali, vendar je bil naš otroški svet čisto drugačen od tvojega. Ponavadi so bile družine s 5 in več otroki, ki jih je bilo potrebno preživljati, časi pa so bili težki. Služb ni bilo, večina ljudi se je preživljala s kmetijstvom. Otroci smo pasli krave na gmajni, kjer je tekel tudi potok. Poleti so fantje lovili ribe, dekleta pa smo nabirale razne vrste rož. Ko je prišla jesen, smo si pekli koruzo, nabirali lešnike in uganjali razne norčije. Šola ni bila na prvem mestu, saj smo morali doma trdo delati, da smo lahko preživeli. Ja, povedati ti moram, da sem bila v šoli pridna učenka. Imela sem skoraj same enice. To je bil takrat odličen uspeh. Ker me stari staršim, pri katerih sem živela, niso redno pošiljali v šolo, je bila usoda, kar se nadaljnega šolanja tiče, zapečateni. Mislili so, da bom delala doma in gospodinjala.

Jaz pa sem bila nemirnega duha. Ko je otroštvo minilo, sem si ustvarila družino. Svojim otrokom sem omogočila skoraj vse tisto, česar sama nisem imela. Tudi tvoji starši vama z bratom omogočajo, da živita lepše življenje, kot sta ga sama. Veš, vsaka mladost je po svoje lepa, enkratna! Če ti po pravici povem, svojega otroštva ne bi zamenjala za nič na svetu. Tudi včasih je bilo lepo, morda še lepše kot danes... "

Ko je odšla iz sobe, sem se zamislil. Le kako bo, ko bom jaz svojim vnukom pripovedoval, kakšno je bilo moje otroštvo?

David Kmetec, 5.r.



Nina Martinčič, 1.r.

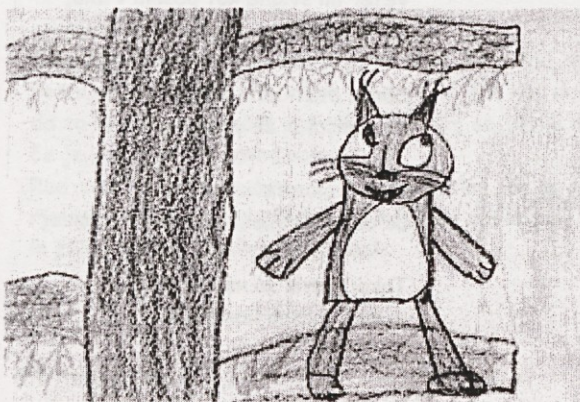
MOJ PES

Odkar pomnim, imamo pri hiši psa. Ime mu je Runo. Je mešanček, s svetlo rjavo sijočo dlako, zelo košatim repom in močnimi tačkami. Na majhni glavi se mu svetita dve živahni očki, dva nagajiva uhlja, na vsaki strani majhnega gobčka pa ima dve beli pikici.

Je lep, zvest in prijazen. Že po laježu spoznam, kdo od prijateljev ali sosedov je prišel na obisk. Za domače pa ima najlepši lajež. Tujca najprej nalaja in povoha, potem ga spusti na dvorišče. Runo je res priden pes.

Neko dopoldne med poletnimi počitnicami pa se je zgodilo, da mi je kosmatinec, ko sem ga peljal na sprehod, pobegnil. Bilo je tako: poskrbel sem, da bo meni in moji veliki živalci lepo. S sabo sem vzel hrano in vodo v plastenki. Po enournem sprehodu sva si z Runom privoščila počitek. Pojedla sva vsak pol sendviča in popila vso vodo. Medtem ko sem jaz še jedel, je Runo pobegnil. Bil sem ves prestrašen. Odločil sem se, da skupaj s starši poiščemo Runa. Prišel sem domov in videl v hišici prestrašenega psa. Bil sem jezen in hkrati vesel, da se mojemu psu ni nič zgodilo. Umiril sem se in videl, da je Runova skleda za vodo prazna. Takoj mi je bilo vse jasno. Runo ni zadoščala voda, ki sem jo imel s seboj. Bil je žejen, zato je pobegnil domov.

Kmalu po tem dogodku, pa sem Runa opazoval, kako lovi čebele. Nenavadno je poskakoval sem ter tja in namesto čebele zadel mene, da sem padel. Takoj je prišel do mene in me polizal, da je videl, kako se počutim, a v naslednjem trenutku je že skočil za drugo čebelo...



Aljaž Šori, 3.r.

Naš Runo pa je že zelo star. Bojim se, da bo oslabil. Tudi če bomo imeli drugega psa, mu bo ime Runo, njemu v spomin.

Simon Šimek, 5.r.

V MESTU

V mestu veliko je ljudi,
večini vedno se mudi.
V službo, banko, trgovino,
kjer nakupi surovino.

V službo morajo vsak dan,
da prislužijo denar.
Za nakupe in sladice,
ter za tiste super žlice.

V banko! Kaj v banki?
Plačaš jim obresti,
tako najlažje se jih je otresti.
V banki ti denar tvoj dajo,
z njim pa hitro na razprodajo.

Ostane nam še trgovina,
ki od vseh je najbolj fina.
V njej dosti denarja zapustimo,
da oblečemo se fino.

Sedaj pa hitro konačimo,
da ljudje se umirijo in
pri miru nas pustijo.

Tjaša Glažar, 7.b

MOJ ATI

Ati moj je včasih strog,
prijazen in še kaj,
vendar pa ima me rad,
tako kot tudi mamico.

Ati moj ni zaspan,
ne ponoči, ne čez dan.
Le včasih, ko ima naporen dan,
je ves zaspan.

Kličem ga kar ati
to sliši se lepo,
a on mi reče Leja,
rad te imam zelo!

Leja Topolovec, 4.b/9

KO PESEM POJE MI

Mi slišimo to, kar pesmi pojo
vse to, kar one rečejo.

Veter mi švigne kot pesem v uho,
da slišim njeno glasbo.

Sonce sveti mi v oči,
da napisal bi še več pesmi.

Lepe, žalostne in zanimive,
da učitelj rekel bo : " Kako so mile."

Tako zapele so mi vse,
in moje pesmi konec je.

Alen Tement, 7.b

LJUBEZEN

LJUBEZEN je ena velika
zmeđa. Poznamo
več vrst ljubezni.
ljubezen do staršev, prijateljev,
ljubezen med
dekletom
in fantom,
ljubezen do živati.

Ljubezen je lepa,
če znaš
ljubiti.

LJUBEZEN je bolezen,
zanjo ni zdravila.
Ljubezen je velika
skrb in veselje.
Doživimo jo
v mladosti in starosti.
Je res čudovita,
če jo doživis.

Najlepša ljubezen
je ljubezen med fantom in
dekletom.

Amadeja Trčko, 8.r.

ALI ME POZNATE?

Sem živahen in nagajiv enajstletni fant. Zelo rad se ukvarjam s športom in sem rad v družbi svojih vrstnikov. Učenje mi gre kar dobro od rok, če prav priznam, da to ni moje najljubše opravilo. Veselim se vsake dobre ocene in sem žalosten, če je vmes kakšna slaba ocena.

Rad sem s svojo družino, za katero mislim, da je najboljša na svetu. S svojimi rjavimi očmi pa rad pogledam za kakšnim dekletom. Mislim, da sem običajen fant in želim si, da bi takšen tudi ostal.

Nejc Ogrinc, 5.r.

PRIJATELJSTVO JE KOT SONCE...

Prijateljstvo je nekaj lepega, prijaznega, čudovitega... vsi ga potrebujemo.

Brez prijateljstva se ne da živeti. Nadomestiti ga ne more nobena druga stvar na svetu. Vendar, da to spoznaš, potrebuješ nekaj izkušenj.

Bilo je hladno jesensko jutro. Z bratom, mamico in sosedo smo se že tedne prej dogovorili, da bomo odšli nabirat gobe. Gobe so takrat rastle zelo hitro. Z bratom sva se zbudila 7.00 uri. Nad vasjo si viseli črni oblaki. Mislila sva, da bo deževalo. Nisva želela, da nama

dež pokvari dan. Pripravila sva sendviče in sok. Ob 7.30 je prišla soseda Mateja. Odpravili smo se. Med potjo smo se dogovarjali, kam gremo. Skozi okno smo opazovali paleto različnih barv na drevesih. Občudovali smo te čudovite barve. Čudili smo se lepotam narave. Ustavili smo se na Bolfenku. Mateja je vedno govorila, da je tukaj našla veliko gob. Z veseljem smo vdihovali čist zrak. V gozdu smo se dogovorili, kje se dobimo čez dobro uro. Mamica in brat sta odšla proti severu, medve z Matejo pa proti jugu. Takoj sva našli nekaj jurčkov. Ko sva imeli polni košari, sva se odpravili proti mami in bratu. Košaro sem pustila pod drevesom. Zagledala sem gobo. Ko sem stopila bliže, pa sem videla, da je le list. Takrat me je poklicala Mateja. Našla je veliko lisičk. Mamica in brat sta naju že čakala. Vprašala sta me, kje imam košaro. Obupano sem se spomnila, da sem jo pozabila pod drevesom. Odšli smo jo iskat, vendar je nismo našli.

Ko smo se peljali domov, mi je Mateja odstopila polovico svojih gob. Bila sem ji zelo hvaležna. Tega dejanja nisem pričakovala. To mi je zelo veliko pomenilo. Spoznala sem, kaj je prijateljstvo, kaj pomeni biti prijatelj. Prijatelja si med seboj pomagata, kadar sta v stiski, se tolažita...



*Tjaša Gerečnik
Rok Tumpej, 2.b*

Helena Brodnjak, 7.a

Najdihojca iz Hajdine

JAZ

Jaz sem razigran fantič,
po igrišču dirjam kot vetrič.
Po igrišču za žogo se podim,
da za sabo prah valim.

Jaz sem pravi Don Juan,
deklet doma cel kup imam.
Šola naša prav prijetna je,
a jaz nje veselim se ne.

Alex Strelec 7.a



Nuša Kancler, 1.r.

OB ZAKLJUČKU OSNOVNE ŠOLE

Nikoli ne bom pozabila šole v naravi v Bohinju, še posebej pa ne vožnje s kanujem.
Romana Teskač, 9.a

Vedno se bom spominjala dneva, ko smo skupaj sedli v klopi in postali sošolci.
Tadeja Gojkovič, 9.a

V teh osmih letih smo doživeli marsikaj zanimivega in lepega, vendar vsi vemo, da vse enkrat mine - sošolci in sošolke se bomo razšli, ampak prijateljstvo med nami bo ostalo...

Anja Muršec, 9.a

V teh letih smo doživeli veliko dobrega in včasih hudega. Zelo smo se zabavali.
Teja Šmintič, 9.b

Mnogo je bilo stvari, dogodkov, doživetij, katerih se bom z veseljem spominjala in bodo za vselej ostali v mojem srcu. Vse je enkrat za nami, tako se tudi mi poslavljamo od osnovnošolskih klopi. Bilo nam je v veselje.

Polona Škrebliin, 9.a

Najdihojca iz Hajdine

Spominjali se bova slabih in dobrih doživetij. Največ je bilo dobrih trenutkov, ki so bili polni smeha.

Urška Skaza in Barbara Zajc, 9.b

V spominu mi bodo ostali sošolci, s katerimi smo veliko doživeli. Pri urah smo se učili, zabavali in se veliko smejali. Mojih osnovnošolskih let in prijateljev ne bom nikoli pozabila.

Nina Herbec, 9.a

Osnovna šola mi bo ostala za vedno v spominu. Spoznala sem veliko ljudi in se naučila mnogo pomembnega za življenje. Posebej mi bo ostala v spominu zimska šola v naravi v 5. razredu. Tam smo se zelo zabavali in se še bolje spoznali.

Tina Cestnik, 9.a

Najraje se spominjava zadnjih treh let šolanja, ko smo se v razredu res dobro razumeli.

Učitelji so bili med poukom zelo razumevaajoči.

Valerija Majcen in Sanela Jazbec, 9.B

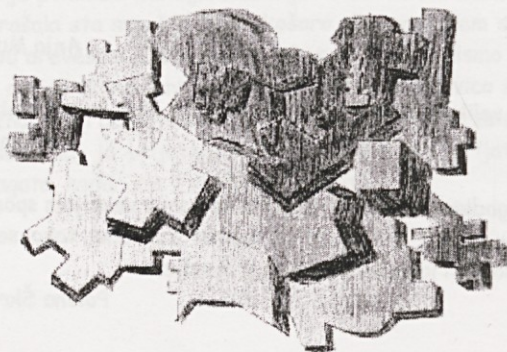
Najraje se spominjava šole v naravi, kjer smo se zelo zabavali in preživeli veliko srečnih dni.

Anja Hasemali in Ivana Fekonja, 9.b

Sedaj, ko gremo vsi vsak svojo pot, sem se zamislila. Pogrešala bom prijatelje, učitelje, posedanje na stopnicah med 15 - minutnimi odmori in dobro voljo, ki je združila naš razred.

Pogrešala bom našo dobro, staro šolo.

Ula Šegula, 9.a



Miro Korenjak, 8.r.

Najdihojca iz Hajdine - literarno glasilo OŠ Hajdina

Junij, 2003

Uredile: Tatjana Habjanič, Dragica Kosi, Majda Korošec

Računalniška obdelava: Andreja Novak

Avtorica slike z naslovnice: Maja Skaza, 8.r.

Likovna oprema: Romana Kiseljak

Izdajatelj: OŠ Hajdina

Tiskanje naslovnice: Tiskarna Ptuj, d.o.o.

Naklada: 150

Domoznanski oddelek
371
NAJDIHOJCA
2002/2003



373.3(497.12Hajdina)



6002922,1

COBISS •

